

Загальна Декларація Прав Людини (ЗДПЛ) - декларація, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року в Паризькому палаці Шайо. Декларація стала результатом безпосереднього досвіду Другої Світової Війни і представляє першоглобальне вираження прав, на які усі люди мають невід'ємне право.

Загальна декларація прав людини була прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 з 40 голосами «за». Голосів «проти» не було, а 8 делегацій утрималися: Білоруська РСР, Чехословаччина, Польща, Українська РСР, Радянський Союз, Югославія, Південна Африка та Саудівська Аравія).^[4] Гондурас і Ємен - як члени ООН на той момент - не голосували або утрималися.

Книга рекордів Гіннеса описує Декларацію як світовий «Найбільше перекладений документ». В його преамбулі, уряди взяли зобов'язання на себе і на своїх людей на прогресивні заходи, щоб забезпечити загальне та ефективне визнання і дотримання прав людини, викладених у Декларації. Елеонора Рузвельт підтримала прийняття декларації у вигляді декларації, а не в якості договору, оскільки вона вважала, що Декларація буде мати той же самий вид впливу на глобальне суспільство як Декларація Незалежності США впродовж існування Сполучених Штатів. У цьому вона мала рацію. Хоч вона і не є юридично обов'язковою, Декларація була прийнята і вплинула на більшість національних конституцій, починаючи з 1948 року. Вона також служить основою для зростаючого числа національних законів, міжнародного права, законів і договорів, а також для зростаючого числа регіональних і субнаціональних та національних інститутів захисту і заохочення прав людини.

В той час, як не сам договір, Декларація була прийнята для цілей визначення сенсу слів "основних свобод" і "прав людини", що містяться в Статуті Організації Об'єднаних Націй, які є обов'язковими для всіх держав-членів. З цієї причини, Загальна Декларація є основним установчим документом Організації Об'єднаних Націй. Крім того, багато міжнародних юристів вірять, що Декларація є частиною звичайного міжнародного права і є потужним інструментом у застосуванні дипломатичного та морального тиску на уряди, які порушують будь-яку з її статей. У 1968 Міжнародна конференція Організації Об'єднаних Націй з прав людини повідомила, що Декларація «являє собою зобов'язання для членів міжнародного співтовариства» для всіх людей.